

inmemoriam

Goed leren voelen
wat bij je past

‘Wieke dacht áltijd, óveral over na’, typeert echtgenoot Woud. „Ze schreef alles op. Gedachten, ervaringen.” Het leidde tot een koffer vol dagboeken, die Wieke gebruikte om zichzelf te coachen. Later – soms jaren – las ze ze terug, om te kijken hoe het met de standvastigheid van haar opvattingen stond. Die bleken soms radicaal veranderd, soms nog fier overeind.

Schrijven bood ook een belangrijke houvast toen de geboren Haagse in 2010 geconfronteerd werd met borstkanker. Ze besloot een boek te schrijven over hoe zij, met rotsvast geloof in antroposofie en alternatieve geneeskunde, zich een weg baande door de ‘traditionele geneeskunde’ van een Amsterdams ziekenhuis.

Oog in oog met de diagnose durfde ze het naar eigen zeggen niet aan om enkel het alternatieve pad te bewandelen, waarin ze altijd zo geloofde. Ze had haar leven lang vertrouwd op het zelfhelende vermogen van de mens. Maar eenmaal zelf patiënt verbaasde ze zich er volgens Woud over „hoe gemakkelijk ze zich overgaf aan de vergiftiging van de kankermedicatie”.

Dat was immers in strijd met waar ze van jongs af aan vasthield. Ze hield van de natuur, de dieren en planten. Wieke probeerde op alle mogelijke manieren goed voor haar lichaam te zorgen. Ze deed aan yoga, en wat ze at moest zuiver zijn. „Biologisch dus”, zegt Woud. „In die tijd nog niet hip. Je kocht het bijna in achterafsteegjes.”

Na een half leven als KLM-stewardess vervulde ze eind jaren negentig een andere grote droom. In Ryptsjerk openden zij en Woud hun centrum Noorderlucht voor meditatie, yoga en trainingen in bewustzijn. Ze noemde zich ‘levensfasecoach’. Wie ‘vast’ zat, probeerde ze vooruit te helpen. Volgens een vriendin „haalde ze uit de meest gesloten oesters de mooiste parels”. Het centrum, in een oude schuur, werd geheel ecologisch gebouwd. Lemen wanden, ‘goed’ hout, zonnepanelen. Passend bij het bewustzijn dat erbinnen werd beleefd.

„Wieke had een enorme levensenergie”, zegt Woud. Die gebruikte ze om Noorderlucht en zichzelf vooruit te brengen.

Wieke van Woudenberg
1954-2014

Ze organiseerde verschillende projecten, zoals voor kansarme kinderen in Kenia. Alles wat ze deed was terug te brengen op, zoals broer Daaf het omschrijft, „proberen van de wereld een betere plek te maken”.

Bij die levenshouding hoorden ook stellige overtuigingen. „Sommige dingen gingen er bij haar gewoon niet in”, zegt Woud. Zoals de privatisering op het spoor, waardoor haar kinderen in overvolle treinen naar de vrije school in Groningen moesten reizen. Later, tegen het eind van haar leven, stelde ze nog dat de maatschappij „gekweld wordt door grote managementlagen, waar al het geld gaat zitten”.

Haar kinderen stuurde Wieke niet naar de buitenschoolse opvang, omdat ze vond dat je daarmee je verantwoordelijkheid als ouder en opvoeder uitbesteedde. Ze werden ook „minimaal ingeënt”. De waarde van het ziek zijn wordt nog wel eens vergeten, vond Wieke. Kinderziektes maken het lichaam sterker.

Van dat lichaam maakte ze haar kinderen bewust. Ze gaf handvatten waarmee die lekker in hun vel konden komen. Dochter Dieuwertje leerde ze „goed voelen wat bij je past”. Zoon Bram: „Ze gaf je vertrouwen dat het wel goed kwam.”

Haar werk liet Wieke na de diagnose grotendeels vallen. Eigenlijk had ze jaren lopen jagen. Haar eigen ‘voelen wat bij je past’ had ze genegeerd. Ze had maar twee prioriteiten, zag ze in: gezondheid en gezin. Haar boek – het kwam kort voor haar dood af – noemde ze *Ik wil leven*. „En dat is ze gaan doen”, zegt Dieuwertje. „Ze is gaan leven.”

TIM FIERANT